

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Εἰς ἣν προσετέθη καὶ ὁλόκληρος

Ο ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

« Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι,
« καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν. »

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΤΟΥΛΑ

Πρῶτην Α. Β. ΠΑΣΧΑ

1913.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὶ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὶ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστιν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος Α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ανθρωπὸν σε ἔγνωμεν Θεοῦ, κλήσει τε καὶ πράγματι, ταῖς ἀρεταῖς γὰρ διέλαμψας, πτωχείαν ἄμετρον, καὶ στενοχωρίαν ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καὶ θαύμασι πιστοῦς πιστωσάμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ερωτι δροσίζοντι, σαρκὸς ἔρωτας φλογίζοντας ἐναποσβέσας Ἀλέξιε, θαλάμου θαλάμον εὐσεβῶς ἡλλάξω, ἡδονῆς τε σώματος, τὴν θεῖαν τῶν Ἀγγέλων ὁμοίωσιν· μεθ' ὧν ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μένεις ἀγνοοῦμενος σοφέ, πρὸ πυλῶν θλιβόμενος τῶν ἱερῶν γεννητόρων σου, ἐμπαροινούντων σοι τῶν οἰκείων παίδων, ἐπὶ χρόνον μήκιστον· θανὼν δὲ, φανεροῦσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἀπετέλεσας, θεραπεύων τὰ νοσήματα, καὶ διώκων ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δευτεροῦμεν τὸ ᾠδὸν Δόξα Ἦχος Β'.

Φιάλαι πεφύκασιν τῶν ἀρωμάτων.

(Ζήτει ἐν τῇ Λιτῇ) Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἐν τῷ Στίχῳ.

Προσόμοια Στιχηρὰ.

Ἦχος Β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Ανθρωπος τοῦ Θεοῦ σὺ μόνος ἐν Ὀσίοις, οὐρανοφοίτῳ κλήσει, λαμπρῶς ἀνηγορεύθης, Ἀλέξιε πανόλβιε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Αένναον πηγὴν ἰάσεων παντοίων, τὴν πάντιμόν σου κάραν Ἀλέξιε τρισμάκαρ, Θεὸς πιστοῖς ἀνέδειξε.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Χριστὲ παμβασιλεῦ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ ἔλεος παράσχου, πρεσβεΐαις Ἀλεξίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος

Καὶ νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἐκ ῥίζης ἐβλάστησας περιφανοῦς καὶ πιστῆς κτλ.

Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. κτλ. Συναπτή. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμόν, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ πρώτου καθίσματος τοῦ ψαλτηρίου.

Εἶτα τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἐν ᾧ ἰστώμεν Στίχους ἔξ, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια.

Ἦχος Β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Κρήνη ἀνεδείχτης δαφυλῆς,νάματα προχέουσα πᾶσι πιστοῖς ἰάσεων, κἀρα σου ἡ πάντιμος, Πάτερ Ἀλέξιε· καὶ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα δροσίζει τρισμάκαρ, νόσους ἐκδιώκουσα, καὶ θλιβομένοις δεινῶς μέγα παραμύθιον οὔσα· ὅθεν μετὰ πόθου τιμώντες, ταύτην εὐλαβῶς ἀσπάζομεθα.

Μέγα τὸ κατόρθωμα τὸ σόν, καὶ ἡ καρτερία σου, Πάτερ, ἀξιόθαύμαστος· ὥσπερ γάρ τις ἄσαρκος, τῶν ἐν τῷ βίῳ τερπνῶν κατεφρόνησας ἔνδοξε, καὶ ῥέοντος πλούτου, καὶ τὰς τῆς νεότητος ὁρμὰς ἐκοίμησας· ὅθεν ἀναδέδειξαι ζῶσα στήλη θαυμαστῆς ἐγκρατείας, καὶ τῶν μοναζόντων ἐγκαλῶπισμα.

Εξῆς ἀγνοούμενος σοφέ, πρὸ πυλῶν πατρῶας οἰκίας, πλείστοις ἐν ἔτεσι, καὶ ὑπὸ τῶν δούλων σου ἐμπαροινούμενος· ἀλλ' ὁ λύχνος διέλαμπεν ὑπὸ τῷ μοδίῳ, καὶ σου τὴν στεργρότητα Δαίμονες ἔφριπτον. Ἄνω δὲ τῆς νίκης στεφάνους, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀμαράντους, Ἀγγελοι Θεοῦ σοι προητοιμάζον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Αστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, τὴν ὑφήλιον ἄπυσαν, ὅσιε Ἀλέξιε, κατεφώτισας, καταυγασθεὶς ταῖς τοῦ πνεύματος ἀκτίσι πανόλβιε· Ἐγκρατεία γὰρ σαρκὸς, καὶ νηστεΐαις καὶ δάκρυσι, καὶ δε-

ήσεσι, τοῦ ἐχθροῦ καταργήσας τὰς δυνάμεις, εὐηρέστησας Κυρίῳ διὸ πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Εκαρτέρησας ἔνδοξε, πρὸ πυλῶν γεννητόρων σου, τούτων ἐκκαίνόμενος πικροῖς δάκρυσι· δούλοις δὲ σοῖς ἐμπαίζόμενος, ἔφραres προάτατε, ἀφορῶν εἰς οὐρανοὺς, καὶ τὴν μένουσαν εὐκλειαν· ὅθεν Κύριος ἐπαξίως ἐδόξασέ σε Πάτερ, ἀναδείξας τὸ σὸν σκῆνος, πᾶσι παρέχον ἰάματα.

Παρθενίαν ἡγάπησας ὀλοψύχως Ἀλέξιε, ταύτην νυμφευσάμενος, ὥσπερ ἄσαρκος, ἀντὶ καλῆς τε νομίμου τε νύμφης, ἣν κατέλιπες, παραθέμενος Θεῷ, καὶ παστάδος ἀντήλλαξας, φθαρτῆς Ὅσιε οὐρανίους θαλάμους, ἐνθα Πάτερ, συναγάλλη μετ' Ἀγγέλων, ὧν καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας.

Δόξα Ἦχος Δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, Ἀλέξιον τὸν αἰόδιμον ἀσκητὴν, ὁμοφρόνως πάντες τιμήσωμεν. Οὗτος γάρ, διὰ τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, πάσης γενεᾶς τερπνότητι, καταφρονήσας, τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὧμων προθύμως ἤρατο, ξένος γεγονὼς πατρίδος λαμπρᾶς, καὶ πατρικῆς περιφανείας, καὶ νυμφικῆς κοινωνίας, καὶ σὺν τῷ Παύλῳ φθεγγόμενος. Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ.

Τὰ ἀναγνώσματα ζῆτει εἰς Ὅσιον.

Ἐν τῇ Λιτῇ.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα Ἦχος Α'.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνευφημήσωμεν τὸν ἀληθινὸν τοῦ παντάνакτος ἄνθρωπον, Ἀλέξιον τὸν ἀλεξίκακον τοῖς πιστοῖς βοηθὸν καὶ ἱατῆρα τῶν νοσημάτων. Ἐν γὰρ τῷ θεῷ βαπτίσματι, κατάλληλον τοῖς μέλλουσιν ἔργοις λαβὼν τὴν προσηγορίαν, ἱάμα τοῖς εὐσεβέσιν ἀνεφάνη θεόδοτον, ἰώμενος πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν τῶν πιστῶς προσερχομένων αὐτῷ, καὶ βοώντων σοι. Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ρώμη μὲν ἡ πρεσβυτέρα ἐναβρύνεται πάτερ Ἀλέξιε, ὡς γενέθλιόν σοι ἔδαφος, τὰ σπάργανά σου πλουτήσαν τὰ πάντα. Σεμνύνεται δὲ καὶ Ἑδεσσα τοῖς ἀσκητικοῖς ἰδρωσί σου καταρδευθεῖσα, τῷ ἀρότρῳ τῶν ὁσίων πόνων σου. Κοσμεῖται δὲ μάλιστα, καλλωπιζομένη πνευματικῶς, καὶ ἡ Πελοποννησία Λαύρα τῶν μοναστῶν, ὄλβιον οὐράνιον καὶ ἀναφαίρετον, τὴν χαριτόβρυτον κἀραν σου κτησαμένη, καὶ βοῶσα πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν. Πρεσβεΐαις, Κύριε, τοῦ σοῦ Ὁσίου σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Φιάλαι πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων αἱ σιαγόνες σου, Πάτερ Ἀλέξιε, εὐωδίαν τοῖς πιστοῖς ἐκπέμπουσαι πνευματικὴν, καὶ πᾶσαν μὲν Δαιμόνων ἀπελαύνουσαι ἐπήρειαν, παρέχουσαι δὲ τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις ἰαμάτων χαρίσματα, καὶ τούτους ἐνισχύουσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας. Οὕτως οἶδε Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ βοῶντας ἀπαύστως Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον οὐράνιοι Ἀγγελοι σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐφραίνονται, τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνάς σου τιμῶσης, καὶ τοῖς πιστοῖς προτιθεμένης καρτερίας ὑπόδειγμα. Σήμερον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, σὺν ἀρχιερεῦσι καὶ ἱερεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, ἐνθέως ἀγάλλονται, τὴν μνήμην σου τὴν ἁγίαν ἐορτάζοντες, καὶ τὸ πολυαθλόν σου σῶμα ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέποντες. Καὶ Χριστὸν δοξάζοντες, χαρμοσύνως ἐκβοῶσι. Κατόψισας Κύριε ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν δόξῃ τὸν δούλόν σου, ὃν ἠγάπησας, ὡς θέντα τῇ θεῇ δυνάμει σου, ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων. Σήμερον καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Λαύρα, τὴν χαριτόβρυτόν σου κάραν Ἀλέξιε, τοῖς ἐγκωμίοις καταστέφουσα, φαιδρῶς πανηγυρίζει κραυγάζουσα. Πρεσβεΐαις Κύριε τοῦ σοῦ Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Α'.

Οσιε πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε, τῷ δι' ἡμᾶς ἐκουσίως νεκρωθέντι Χριστῷ, ἀνεπιστρόφως ἠκολούθησας· καὶ πᾶσι χαίρειν εἰπών, τὴν σάρκα κακουχίαις ἐνέκρωσας· καὶ περὶ τοὺς τῷ πνεύματι, κατέπαυσας εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἐν αἷς τοῦ θείου φωτὸς ἐκτυπώτερον ἀπολαύων, μέμνησο τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην τὴν ἀεισέβαστον.

Ἦχος πλ. β'.

Εκ βρέφους τὸν Κύριον ἀπὸ καρδίας ἐζήτησας· καὶ εὐρὼν ὃν ἐπόθησας, συνανεκράθης αὐτῷ, ῥέοντα πλοῦτον ὑπερπηδῶν καὶ δόξαν χαμαιῖλλον καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ κοσμοκράτορος ἀντιστάς καὶ νικήσας, ἀκηράτων στεφάνων ἡξίωσαι, μετὰ τῶν Ἀγγέλων εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Επέφανε σήμερον ἕαρ σωτήριον, καὶ ἐορτὴ χαρμόσυνος, Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ ἡ πανσέβαστος μνήμη, τῶν μὲν τῆς νηστείας ἀγώνων τὸ αὐστηρὸν καθηδύνουσα, τὸ δὲ ῥάθυμον τοῦ βίου πρὸς ἐργασίαν ἐγείρουσα, καὶ τοῖς ἀσκητικοῖς αὐτοῦ πόνοις, ὡς ἑαρινοῖς ἄνθεσι, καὶ μύροις μυστικοῖς, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπαλείφουσα. Ὡς δὲ τηλαυγὴς Ἦλιος τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐκπέμπει, διαλύουσα πᾶσαν ψυ-

χῶν τε καὶ σωμάτων σκοτόμαιναν. Αὐτῷ πιστοὶ βοήσωμεν· Ἀγιε Ἀλέξιε μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν προσβεῦναι πρὸς Κύριον, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἡμᾶς ἐκτελέσαι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἰ ἄμπελος.

Ἐν τῷ στίχῳ. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς ζωῆς κατεφρόνησας, ἀπορρίψας ἅπαντα, πλοῦτον δόξαν, τρυφήματα, πατρίδα, νύμφην καὶ τοὺς γεννήτορας. Καὶ τὸν σταυρὸν σου ὥμοις ἀράμενος, χαίρων προσέδραμες τῷ Χριστῷ μακάριε. Καὶ νῦν παρυστῶς ἰκέτευε, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ομιλος Ὁσίων Ὅσιε, Τεραρχῶν ἡ πληθὺς, τῶν Μαρτύρων ὁμήγυρις, πάντων τῶν Ἀγίων σε οἱ χοροὶ ὑπεδέξαντο. Ἐν οὐρανοῖς σε Θεὸς ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ πάσης γῆς ἐθαυμάτωσεν. Ὅντως ἐκπλήξεως, καὶ θαυμάτων ἔμπλεως, ἡ σὴ ζωὴ, τρισμάκαρ Ἀλέξιε, Κυρίου ἀνθρῶπε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Η ἀρετὴ σου παράδοξος, καὶ ἀρεστὴ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὸς σὲ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐκδημίᾳ σου, προσφωνήσας σε ἄνωθεν ἡγιασμένον αὐτοῦ θεράποντα, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν προσελάβετο. Ὅθεν συνέδραμον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ἱερεῖς, πάντα πιστῶν τάγματα, ἀνευφημοῦντές σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Οσιε πάτερ Ἀλέξιε, τῶν σὼν θαυμάτων αἱ ἀκτῖνες πᾶσαν τὴν ὑφήλιον διαδραματοῦσαι κατεφώτισαν· διὸ καὶ παρὰ πάντων μακαρίζη, χάριν προχέων ἀένναον, ἐκ τῶν ἁγίων καὶ μυριπλόων λειψάνων σου. Σὺ γὰρ τὰ τῶν πονηρῶν Δαιμόνων μηχανήματα κατέλυσας, τῶν συμπαροικούντων σοι ἀνθρώπων ὀρθοτομήσας τὰ κινήματα. Μὴ ἐμπαίζειν τοῖς ταπεινοῖς τῷ σχήματι, τοὺς σοὺς θεράποντας ἐξεπαίδευσας. Μὴ φρονεῖν χαμαιῖλλα, τοὺς σοὺς γεννήτορας ἐδίδαξας. Μὴ ὑψηλοφρονεῖν τοῖς δυναστεύουσιν καὶ ἡγεμόσι παρήνεσας. Πᾶσιν ἀνθρώποις, διὰ τῆς σῆς ἐν Χριστῷ κεκρυμμένης ζωῆς, σωτήρια φάρμακα προσήνεγκας. Τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις συνόμιλος γέγονας, ὃν καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας. Παρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'. Πρὸς· Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ ὅλης ἐβλάβησας περιφανοὺς καὶ πιστῆς, ἐκ πόλεως ἡνθησας βασιλικῆς καὶ λαμπρᾶς Ἀλέξιε πάνσοφε πάντων δ' ὑπερφο-

νήσας, ὡς φθαρτῶν καὶ ῥεόντων, ἔσπευσας συναφθῆναι τῷ Χριστῷ καὶ δεσπότῃ. Αὐτὸν οὖν ἐκδυώσκει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὸ ἐπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Ὁρθρῳ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Τὴν ὠρσιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου ἄνθρωπον, τὸν τῆς ἀσκήσεως στερ-
ρὸν ἀδάμαντα, τὸν στεφανίτην τὸν λαμπρὸν Ἀλέξιον εὐφημοῦ-
μεν οὗτος γὰρ διέλαμψεν ἐπὶ γῆς ὡς τις Ἄγγελος, Πνεύματος
γενόμενος καθαρὸν οἰκητήριον διὸ καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν
ἔλαβεν, ἰᾶσθαι τοὺς κάμνοντας.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, καθίσματα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ο πάντων Βασιλεὺς, Ῥώμῃ τῇ βασιλίδι, σὴν κοίμησιν λαμπρῶς
οὐρανόθεν μηνύει, καὶ πάντες συνέδραμον, τὸ σὺν σκῆνος,
Ἀλέξιε, κατασπάσασθαι, νόσων ποικίλων ἰάσεις ἀρῶμενοι, ὡς ἐκ
πηγῆς ἀενάου διὸ σὲ δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁδήγησον ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Καθίσματα, Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη βασιλεὺς, ἰδὼν σου χεῖρα τὴν νεκράν, χάριτην κρα-
τοῦσα ἰσχυρῶς συνεπτυγμένον, εἰλητόν, καὶ μηδενὶ τῶν παρόν-
των ἐπαφείσας τότε προσελθὼν, ὥσπερ εὐγνώμων υἱός, πανευλα-
βῶς ἡτήσατο καὶ ἔλαβε καὶ ἀναγνοὺς ἐθαύμασεν ἀξίως, καὶ μετὰ
δέους ἀνέκραξεν. Ἄνθρωπος ὄντως Θεοῦ ὑπάρχεις, πάνσεπτε πά-
τερ Ἀλέξιε.

Δόξα καὶ νῦν. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος. Ἐκ νεότητός μου. κτλ.

Εὐαγγέλιον ὁσιατικὸν καὶ ὁ Ν'. εἶτα οἱ Κανόνες,

Κανὼν πρῶτος, φέρων ἀκροστιχίδα ταύτην·

«Ἄδω προθύμως ἄσμα τῷ Ἀλεξίῳ. Κυρίλλου.»

Ὁδὴ Α'. Ἦχος Α'. Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου.

Αόρατε Κύριε, καὶ Βασιλεῦ πάσης κτίσεως, Θεὲ πολυέλεε, τῶν
ἀγαθῶν χορηγέ, ὁ δωρούμενος σοφίαν τοῖς ἀσόφοις, τὸ νοῦν
μου καταύγασον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δειλία συνέχομαι, ὑμνεῖν τὸν ὄντως σου ἄνθρωπον, τὸν θεῖον
Ἀλέξιον, Δέσποτα Κύριε· ὅθεν δέομαι, καθάρας με παντοίων
παθῶν, μοὶ χορηγήσον λόγον ἐπάξιον.

Ο δίνες στειρώσεως εἰς φῶς σε Πάτερ ἐξήγαγον, ἀκτίνες τοῦ
Πνεύματος σὲ ἀνεγέννησαν, καὶ ἐξέλαμψας, ἀπὸ δυσμῶν ὡς
ἄλλος ἀστὴρ παμφαέστατος, φωτίζων ἅπαντας.

Πατρόθεν ὑπέρτιμος, καὶ ἐκ μητρὸς ὑπερένδοξος, προήλθες μα-
κάριε, καὶ ἐκ πατρίδος κλεινῆς· σὺ δ' ἀπέβλεψας πρὸς δόξαν
τῇ ἀγῇρᾳ πάντα τὰ ῥέοντα παρείδεις Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἀνατείλασα τῆς Ἰεσσαί, ῥίζης ἄχραντε, ὡς ἄνθος ἀμά-
ραντον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν ὑπέρχρονον Θεὸν ἐκ σοῦ
λεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Σὲ τὸν Θεοῦ ἄνθρωπον αἰνέσω μάκαρ. Ἰωσήφ.»

Ὁδὴ Α'. Ἦχος Β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Στενοτάτην ὥδευσας ὁδὸν ἄμειπτον καὶ ὄσιον βίον σοφῇ μετελ-
θὼν ἐκ νεότητος διό μου τὴν στένωσιν καταπλάτυνον τοῦ
νοός, εὐφημῆσαι σε, τὸν πρὸς παραδείσου πλάτος αὐλιζόμενον
μακάριε.

Εαυτὸν διόλου τῷ Θεῷ μάκαρ ἀναθέμενος, ἔξω σαρκὸς καὶ κό-
σμου ἐχορημάτισας πλούτου διαρρέοντος, τὸν οὐράνιον προ-
τιμήσας καὶ μένοντα, καὶ ἐνεγκαμένης πόλιν τὴν Σιών τὴν αἰωνί-
ζουσαν.

Τῆς νηδύος σὺ τῆς μητρικῆς στείρωσιν διέλυσας, ἀποτεχθεὶς ὡς
Σαμουὴλ πανόλβιε· ἐν γαστρὶ καρδίας δὲ τὸν ἀγιώτατον σὺλ-
λαβὼν φόβον, ἔτεκες, πνεῦμα σωτηρίας, θεῖων ἀρετῶν τε διὰ
πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ο Πατὴρ συνάναρχος Υἱός, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε τῆς πρὸς ἡμᾶς,
Παρθένε, ὁμοιώσεως, μόνην ὑπὲρ ἅπασαν κτίσιν, ἄχραντε,
καθαράν σε εὐράμενος· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε πᾶσαι γενεαί, καὶ μα-
καρίζομεν.

Ὁδὴ Γ. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ονομα ἐκτήσω θεομάκαρ, ἀξίως τῶν πράξεων τῶν σῶν, ὡς
ἀπαλλάττων ἅπαντας νόσων σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ τοῦτο
σοι τὸ χάρισμα Πνεῦμα τὸ θεῖον δεδώρηται.

Θάνατον ὑπέστης κατὰ Παῦλον, δουλῶσας τὸ σῶμά σου τῷ νῷ,
καὶ θνήσκων μὲν ἐκάστοτε, αἰεὶ δ' ἀνανεούμενος, οὐκέτι ἔω γάρ.
ἔλεγες, ἤ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστὸς Κύριος.

Υπῆρξας ὡς ἄσαρκος ἐν τῇ φύσει, γονέων καὶ νύμφης ὁδυρμοῖς
καὶ θρήνοις μὴ καμπτόμενος, παισὶ δ' ἐμπαροινούμενος, ἔτεσι
πλείστοις Ἄγιε, καὶ πᾶσι τούτοις ἀγνοούμενος.

Θεοτοκίον.

Μόνη συνέλαβες ἀρορήτως τὸν κτίστην τῶν ὅλων ἐν σαρκὶ καὶ μόνῃ τὸ ἀνθρώπινον, κατέρας τοῦ προπάτορος, ῥυσθῆναι ἐμεσίτευσας· ὄθεν ἀγνή, σὲ δι' ἑξάζομεν.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξήνθησεν ἡ ἑρμῆς.

Νυττιόμενος τῷ ἔρωτι τῆς ἀγνείας, θάλαμον, τοῦ ἐπὶ γῆς, οὐράνιον ἀντηλίσσῃ, καὶ κοσμικῶν ἡδονῶν, τὴν ἡδίστην Ἀγγέλοις ἑξομοίωσιν.

Θρύβους τοὺς ἐν βίῳ τε, καὶ ὄγκον πλοῦτου ἔλιπες, καὶ μετανάστις γέγονας τῆς πατρίδος, πάτερ Ἀλέξιε, τοῦ Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐκμιμούμενος.

Εν πόνοις τε καὶ δάκρυσι, καὶ ἐγκρατεία πάσῃ, τὸ ἀγαθὸν ἐζήτησας, πότε ἤξει φῶς ἐπιγνώσεως τὴν ἀλάθειαν φέρον τῇ καρδίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ο ἄω ἀθιγώρητος τοῖς Ἀγγέλοις ἄχραντε, κάτω ἐκ σοῦ γεγόμενος καθοῦται τέλειως ἀνθρώπος, ἀπολλύμενον κόσμον ἀνακιδόμενος.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὺς ἰδρωτάς καὶ πόνους τοὺς σοὺς σοφέ, νοερώς θεωροῦντες πάντες πιστοί, πίσης κατανύξεως τὰς ψυχὰς ἐμπιπλύμεθα καὶ πρὸς θεῖους ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ οἴνεσιν, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, παμμήζω Ἀλέξιε, πόθῳ ἐγκαρδίῳ, ἑαυτοὺς συγκινοῦμεν, ὥστε σε γεραίροντες, ὡς Κυρίου θεράποντα, καὶ πιστῶς ἐκβιβόμενοι. Πρόσβειν Χριστῷ Ὁ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ὡδὴ Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ροιμήσας εἰς Ἑδεσαν Πάτερ σοφέ, φεύγων τὴν τῆς νύμφης συνάγειαν, καὶ παροικήσας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, χρόνον πολλὸν διήγαγες, ἄγνωστος πᾶσιν ἀξιόγαστε.

Σταδίῳ ἐνίκησας τὸν δυσμενῆ πλοῦτον βδελυξάμενος ἄστατον καὶ πενητεύσας, τοῦ δὲ μένοντος ἀειθησαυροῦ ὀρεγόμενος, οὐ καὶ κληρονόμος γεγένησαι.

Αστεγος καὶ ἄοικος ὥρθης ἐν γῇ, ὡς τὰ θεῖα ποθήσας σκηνώματα, κόσμου δ' ἐμίσεις τὰ ἡδέα καὶ τερπνά, καὶ ἔζησας ὡς Ἀγγελος, Θεῷ συνὼν καὶ μετὰ σώματος.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν πίστει ἱκετεύω, καὶ δέομαι, εὐλογημένη ἱερόν μοι τὸν κριτὴν, τὸν σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὥπως ἐν αἰνέσει δοξάζω σε.

Κανὼν δεύτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Υπέμεινας τὴν πτωχείαν, προσαίτης γενόμενος, πτωχὸς ὡς περ Λάξαρ· ἔρως γὰρ θεῖος ἡ ἐβλίσσε μάλα, τὴν καρδίαν σου, ἐπιποθοῦσαν τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον.

Απείριτον καὶ ἀπράγμονα βίον ἐπόθησας, ἅπασι σιτιζόμενος τῆς ἑβδομίδος Ἀλέξιε, πόθῳ τῆς μενούσης τε ἀδιαρρευστοῦ παμμήζω ἀγαπήσας.

Ντὸν Θεοῦ τὴν καρδίαν ζητῶν ἀπεργάσασθαι, ἐν οἴκῳ ἡγήτησας τῆς Θεομήτορος, ἐνδ' ἑσέ, πάντοτε καθέζεσθαι, καὶ τὰ οὐράνια κάλλη ἐνοπιοῦναι.

Θεοτοκίον.

Θηλάσασα τὸν δοτήρα, Παρθένε τῷ γάλακτι, πεινῶσαν καὶ στένουσαν νῦν τὴν καρδίαν μου κόρησον, πίσης ἐπιγνώσεως, καὶ κατανύξεως δι' ἑσέ ἱκετεύω σε.

Ὡδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμταντα.

Μοῖνας τὴν σάρκα σου, νηστείας καὶ δέητιν, ἅτις ἑβδομίδος ἄρτου μόνου, Πάτερ, μετεῖχες, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ταμίεμα ἔχων ἐν ψυχῇ, ἄρτον τὸν οὐράνιον, συντηροῦντά σε πνεύματι.

Απάντων προέκρινας τὴν ἄνω πόλιν κτήσασθαι, ὄθεν καὶ τιμὰς τὰς ἐν Ἑδέσῃ φεύγων, ἀπῆρες, ἐλθεῖν εἰς Κίλικας Παύλου προσεδρεύσων τῷ ναῷ, Κύριος δ' ἀνένευσεν οἴκαδε σὲ ἀπήγαγε.

Τὸ ὄμμα πρὸς Κύριον ὑψώσας παναοίδιμε, πρὸ πυλῶν εἰστήκεις τῶν γονέων, δάκρυσι τούτων, καὶ σῆς τρυγόνος ἀγνῆς, κεντούμενος, βέλεσι πικροῖς, λήροις τε τῶν δούλων σου, ἀλλ' ἀνένδοτος ἔμεινας.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ θεόνυμφε, τὰ τραύματα θεοράτευτον ψυχῆς μου, καὶ πάθη τῆς σαρκός μου, καὶ θαυμάσιος σκότους ἀπέλασον, ὅπως εὐχαρίστως ἀνυμνῶ, πόθῳ καὶ γεραίρω σε, τῶν πιστῶν τὴν ἀντίληψιν.

Κανὼν δεύτερος. Μεσίτης Θεοῦ.

Ροαῖς ἱεραῖς καταδεύων πάντοτε δακρύων σου ψυχὴν, ἐγεώργησας στάχυν ἀληθῶς ἐκατοστεύοντα, γεωργῶ ἀθανάτῳ καλῶς διατηρούμενοι.

Οράθης ἐν γῇ, πολιτείαν ἄσαρκον μιμούμενος, τῇ υπερβαλλούσῃ σου Πάτερ ἐγκρατεία ἀξιόγαστε, καὶ εὐχῆς προσεδρεῖα, δι' ἧς φῶς ἐχορημάτισας.

Πυρὶ προσειχῶν, ἁμαρτίας ἐφλεξας τὴν ὕλην σοφέ, ἀγρούνοις δέησας πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκοίμησας, κοιμηθεὶς δέ, πρὸς φέγγος μετέβης τὸ ἀνέσπερον.

Θεοτοκίον.

Ο φῶς κατοικῶν, τὴν ἁγίαν ᾤκησε νηδύν σου ἄγνή, κόσμον ἀπολλύμενον σκότει ἀγνωσίας ἀνακτώμενος. Ὅν ἰκέτευε πάντας φωτίσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ στί. Τὴν θείαν ταύτην.

Μὴ παύσῃ φέρων πρὸς Κύριον δεήσεις καὶ εὐχάς, παναοίδιμε, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν προσιόντων τῇ κάρᾳ σου καὶ σεβομένων ταύτην ὡς θαυματόβρυτον.

Εχθροῦ καθεῖλες φρυάγματα, καὶ πάντα πειρασμῶν ὀχυρώματα, σταυροῦ τῇ χάριτι, ῥωσθεῖς ἐνθέως πανεύφημε, καὶ νῦν πιστῶν προστάτης Θεῷ παρίστασαι.

Βίον ἀπλοῦν καὶ ἡσύχιον ποθήσας, τῆς πατρίδος ἐξέφυγες, εἰς ξένην Ὅσιε, ἀκαεῖ τιμαῖς ἐνοχλούμενος, ἐν πύλαις σῶν γονέων διήγες ἄγνωστος.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν αἰεὶ σε ὀφείλομεν, ἀλλ' ὅμως πρὸς ἄξιαν οὐ σθένομεν, διὸ θαυμάζοντες πίστει τιμῶμεν τὸ ἄφραστον, φρικτῶς ἐν σοί, Παρθένε, πραχθὲν μυστήριον.

Κανὼν δεύτερος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ναὸν ζῶντα Θεοῦ ὡς γενόμενον, τοῦ Χριστοῦ τὸ σκῆνωμα, ἡ Ἀπειρόγαμος προσφανεροῖ κρυπτόμενον, καὶ δοξάζει λανθάνειν σπουδάζοντα.

Αἰ εὐχαὶ σου Θεῷ ὡς θυμίαμα, μάκαρ, προσεδέχθησαν· ἐνθεν τῷ βίῳ σου τὰ τῶν πιστῶν φρονήματα εὐωδίασας, Πνεύματι χάριτι.

Ιερὰ πολυτεία κοσμούμενον, πάλιν ὁ Χριστὸς μὴ βουλόμενον ἐνδοξε, σὲ τῇ πατρίδι δίδοσιν, ἀποφεύγοντα δόξαν τὴν πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον.

Νόμους φύσεως, ἄχραντε Δέσποτα, ὁ δημιουργὸς καινουργήσας τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀρρήτως τίκτεται, καὶ θεοῖμε δι' ἅμετρον ἔλεος.

Κοντάκιον, πρὸς τό. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αλεξίου σήμερον τοῦ πανολβίου ἑορτὴν τὴν πάνσεπτον ἐπιτελοῦντες εὐλαβῶς, αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ὅσιων τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Τίς τὰς σεπτὰς σου ἀρετὰς ἀξίως εὐφημήσει, καὶ ἱκανῶς αἰνέσει Ἀλέξιε θεόφρων; τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, τὴν ἄμεμπτον ταπείνωσιν, δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γινόμενος, πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός. Διὸ ἀκούεις, Ὅσιε, παρὰ πάντων πιστῶν Χαίροις Ὅσιων τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Στίχοι.

» Ἀνθρωπος ἐν γῇ τοῦ Θεοῦ κληθεῖς, μόνος,
» Ἐξεῖς τί καινὸν καὶ πόλῳ Πάτερ, μόνος.
» Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, πότιμον ἀνέτης,

Ὡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ανθρωπίνως σε τοῦ βίου, Πάτερ, ὅσιε, δέον ἐξέρχεσθαι χάριτην λαβὼν, ἐν αὐτῷ, ὅστις εἶ, ἐδήλωσας σαφῶς, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εὐφρόσυνος παρέδωκας τῷ πνεύματί σου τῷ Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγος ἄνωθεν ἠγήσας, συνεκάλεσε Ῥώμης οἰκίτορας πάντας, ὁμοῦ συνελθεῖν, Θεόφρων Ἀλέξιε, πρὸς τὴν κηδεῖαν σου, ἀποδόσαντάς σοι τε τιμὴν τὴν πρέπουσαν, καὶ τῷ πάντων κτίστη δόξαν.

Ενθους ἔφριξεν ἄναξ ὁ εὐσεβέστατος, τὰ κατὰ σὲ ἐπιγινούς· ὅθεν πρὸς τὸ σκῆνός σου σπεύσας, τὸν εὐσημιον χάριτην ἔλαβε, καὶ ἀναγνοὺς ἀνέκραξεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ξένην δύναμιν, Παρθένε, σοὶ παρέσχετο, σάρκα ἐκ σοῦ προσλαβὼν ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων Κύριος· διὸ θεράπευσον τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος, πάνταγε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Κανὼν δεύτερος. Ἀντίθετον πρόσταγμα.

Επέμεινας ὅσιε, τῶν γεννητόρων, πυλῶσι καθήμενος καὶ ὄλως ἀγνοούμενος, καὶ παίδων παροινίαν ὑποδεχόμενος, καὶ καταπαιζόμενος δεινῶς, καὶ ἐν πτωχείᾳ πολλῇ θλιβόμενος.

Σαρκὸς σου τὸ φρόνημα ἀπονεκρώσας, ὁρῶν τοὺς γεννήτορας, καὶ τούτοις ἀγνοούμενος τῆς φύσεως ἔστεγες τὴν βίαν ὅσιε, καὶ τὴν παρόρουσιν τῶν σῶν ἀπείρων παίδων, ἐπιθλιβόντων σε.

Ωθαῦμα! πῶς ἔμεινας αἰεὶ πτωχεύων, ἐν πλούτῳ, Ἀλέξιε, ἀπείρου ταπεινώσεως; πῶς ἠνεγκας παιζεσθαι καὶ ὀνειδίζεσθαι, ὑπὸ παίδων πάνσοφε τῶν σῶν, ἀγνοησάντων τὴν πολιτείαν σου;

Θεοτοκίον.

Μεγάλου διάκονος σὺ μυστηρίου ἐγένου πανάμωμε· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, μεγάλων κακῶν ἡμᾶς ἀπολυτρούμενον, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας ἄγνή, εὐλογημένη, θεοχαρίτωτε.

Ὡδὴ Η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Ιδεῖν πᾶσα πόλις σε Ῥωμαίων ποθοῦσα, συντόνως κατηπεύγετο· ἄναξ δέ προσέταξεν ἐν τῷ ναῷ τεθῆναι σε, ἀκαεῖ πάντας ἀρῶν.

σθαι νόσων ιάματα, καὶ χαίρειν διὰ σέ, καὶ δοξάζειν τὸν Δεσπότην πάντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωράθης φαιδρότατος τὴν ὄψιν, ἐκλάμπων, φωτεινὸς τις ὥσπερ Ἄγγελος Δαίμονες ἠλαύνοντο, νόσοι ἐδιώκοντο τυφλοὶ τὸ φῶς ἀνέβλεπον, καὶ ἀνωρθοῦντο χολοί, πᾶς κεκακωμένος ἰάθη, χαίρων, εὐλογῶν, δοξάζων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κηδεῦσαι τὸ σκῆνός σου ἡ πόλις συνῆλθε μετ' εὐλαβείας, προσκομίζουσα ἄσματα ἐξόδια· βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες παρίσταντο γεραίροντες, καὶ μοναχῶν ἡ πληθὺς χοροὶ σε ἱερέων ἐκύκλουν καὶ ἄρχιερέων, ὑμνοῦντες τὸν Σωτῆρα.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, καὶ μόνης ὑπεραπείρου ἀγαθότητος, ὁ Θεὸς καμπτόμενος, διὰ σοῦ ἐτέφανε τοῖς ἐπὶ γῆς θεόνυμφε, σωματωθεὶς ἀληθῶς, καὶ πάλιν διὰ σοῦ οἰκειοῦται τοὺς ὁμολογοῦντας ἀεὶ σε Θεοτόκον.

Κανὼν δεύτερος. Κάμινος ποτέ.

Αγνωστος τὸ πρὶν γεννήτορσιν ὑπάρχων, ἐν τῇ καιρῷ τῆς ἐκδημίας σου, τούτοις τὸ μυστήριον ἐκκαλύπτεις φανερούμενος, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔνδοξε, τοῦ μεγάλως σε καὶ ἀξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνῇ μεγάλη φανεροὶ σε, πάσῃ τῇ Ρώμῃ τὸν κρυπτόμενον θησαυρὸν πανόλβιε, ἐν πτωχοῦ σχήματι κείμενον, καὶ δωρεαῖς ἰάσεων, ἅπαντας τοὺς ἐν πίστει σοὶ προσιόντας πλουτίζοντα.

Αρχοντες λαὼν καὶ βασιλεῖς συνῆλθον, καὶ ἱερεῖς μάκαρ κηδεῦσαι σε, Θεοῦ ἐπινεύσεις, καὶ κατεῖδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι τοῖς θαύμασιν, Ὅσιε, οἷς ἐτέλεις, θεία δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ρεύσαντας ἡμᾶς τῇ πάλαι παρσβάσει, ἀνακαινίζων ὁ φιλάνθρωπος, ἀρρεούτως σεσάρκωται ἐξ ἀφθάρτου σου πανάμωμε νηδύος, καὶ ἐρρύσατο ἅπαντας ἁμαρτίας καταφθορᾶς παναμώμητε.

Ὡδὴ Θ'. Ἀπας γηγενής.

Ρόδον εὐθαλὲς ἐκ Ρώμης ἐβλάστησας, καὶ εὐωδιάσας πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμπεισι κλειζόμενος, καὶ ἀρετῶν ἀκρότησι καλλωπιζόμενος· διὸ πᾶσαν τὴν πιστῶν γεραίρει σε Ἐκκλησία, λαμπρῶς εὐφημοῦσά σε. Ἴδες ἄπερ ζῶν ἐπόθεις οὐράνια, Πάτερ, σκηνώματα· ὥς γὰρ ἐξεδήμησας, ἐδέξαντό σε ἅγιοι Ἄγγελοι, σὺν Ἀποστόλοις Μάρτυρες, Ἱεραρχῶν τε χοροί, σὺν Προφήταις Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, καὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐστεφάνωσε.

Λάμπεισιν αἰεὶ τῆς ἀγίας κάρας σου, Λαύρα, νῆσος Πέλοπος, σὸν σκῆνωμα, Πάτερ, καταυγάζεται, καὶ ἐμφαιδρύνεται βολαῖς ταῖς τῶν θαυμάτων σου, καὶ πᾶσα χώρα πιστῶν, ἐκβοῶσα· Χαίροις παναοίδιμε, ὁσιότατε πάτερ Ἀλέξιε.

Ορεξὼν κάμοι τὴν θείαν βοήθειαν θερμαῖς πρεσβείας σου· πρόφθασον, καὶ ρῦσαι με νόσου βαρείας ψυχῆς καὶ σώματος· καὶ δὸς τῷ σῶ θεράποντι ποιεῖν, ἐκάστοτε, τοῦ Κυρίου τὰ σεπτὰ θελήματα, θεοδόξαστε πάτερ Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Υψιστον Θεόν, σωτῆρα κηρύσας τὸν πανοικτίρμονα, οἰκτεῖρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετανοίας τριβὺς ὁδήγησον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποιήσων, τῶν αὐτοῦ με ἐνεδρῶν περιζώσε, καὶ πυρὸς αἰωνίου ἐξάρπασον.

Κανὼν δεύτερος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ιδεῖν, κατηξίωσε Θεοῦ τὴν δόξαν ὅσιε, αὐτοῦ σε ἐν τέλει μάκαρ δοξάσαντος· φῶς γὰρ οἱ μὴ βλέποντες εἶδον, καὶ τῷ λαλεῖν ἐβόων, οἱ πρῶην τυγχάνοντες ἄλλաλοι παναοίδιμε Ἀλέξιε.

Ωράθης προκείμενος, καὶ πρὸς ταφὴν ἀγόμενος, ὥσπερ ἥλιος, Πάτερ πέμπων ἰάσεων τὰς μαρμαρυγὰς παραδόξως, καὶ σκοτεινὰ πάθη φυγαδεύων, καὶ φλέγων τοὺς δαίμονας, καὶ φωτίζων τοὺς θεόφρονες.

Συνῆλθε κηδεῦσαι σε πατριαρχῶν ὁ πρόκριτος, βασιλεὺς τε ὁ λίαν φιλοχριστότατος, ἄρχοντες πρεσβῦται καὶ νέοι, καὶ μοναστῶν χοροὶ θεία νεύσει, καθαγιαζόμενοι τῇ προσφάνσει σου μακάριε.

Ηοράγης ἐν ὄρματι τῶν ἀρετῶν ὀχούμενος, καὶ κατέπαυσας ἔνθα ὁσίων τάγματα, καὶ τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, καὶ πάντων δικαίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσάγομεν τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, Χαῖρε λέγοντες, χώρα ἡ ἀγεώργητος· χαῖρε τῆς κατάρας ἡ λύσις· χαῖρε πηγὴ ὕδατος τοῦ ζῶντος, Ὅσιων τὸ καύχημα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ωθαῦμα! πῶς ἐν πολυῖσι σὼν γεννητόρων χρονίως, ὥς τις ἀδάμας, ὑπέστης, φύσεως βία μὴ καμφθεῖς, γονέων τε καὶ συζύγου, Ἀλέξιε, πικροὺς θρήνους;

Θεοτοκίον. Χρυσοπλοκάωτα πύργε.

Ἐν τοῖς Αἵνοις. Ψάλ. τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος Α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε συμφώνως ἐν ὕμνοις πιστοὶ τιμήσωμεν, τὸ μέγα τῶν Πατέρων, καὶ Ὅσιων τὸ κλέος, Ἀλέξιον τὸν ὄντως ἄνθρωπον

τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀκηράτοις χαρίσμασιν, ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηγε-
κῶς ἐθαυμάστωσεν.

Οἱ ἀσθενεῖαις βαρεῖαις ἐξεταζόμενοι, προσέλθετε προθύμως, Ἀλε-
ξίω τῷ πάνν· οὗτος γὰρ ἴσται πάντων τῶν πιστῶν πάθη τὰ
χαλεπώτατα, ῥῶσιν παρέχων βεβαίαν τοῖς πρὸς αὐτὸν προσιοῦσιν
ἀδιστάκτῳ ψυχῇ.

Ως παρησίαν μεγίστην τῶν πόνων ἔπαθλον, ἔχων πρὸς τὸν Δε-
σπότην, ἱκετεύων μὴ παύσῃ, ῥυσθῆναι τῶν σκανδάλων τοῦ
πονηροῦ κοσμικῶν τε κακώσεων, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὃ ἄνθρωπε
τοῦ Θεοῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς εὐσεβείας οἱ παῖδες πόθῳ συντρέχουσιν Ἀλέξιε τρισμάκαρ
τὴν ἀγίαν σου μνήμην πιστῶς πανηγυρίσαι, ὑμνοῦντες Θεόν,
ἐν ᾧδαῖς τε καὶ ᾠμασι, τὸν θαυμαστὸν ἐν ἀγίοις, ὃς ἐκπληροῖ τὰς
εὐχὰς τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Σήμερον τέρεται πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, καὶ πόλις Καλαβρύ-
των, σὺν τῇ ἀγίᾳ Λαύρᾳ, πλουτούσῃ τὴν σὴν κάραν, εἰς δόξαν
Χριστοῦ τοῦ σὲ Πάτερ δοξάζοντος, καὶ δι' αὐτῆς ἐνεργοῦντος
πᾶσι πιστοῖς τῶν θαυμάτων τὰ παραδόξα.

Δόξα. Ἦχος πλ. Α'.

Αδαμάντιε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσωμεν; Σὺ γὰρ
μέτρα φύσεως ὑπερέβης, ὑποστὰς ὡς ἄσαρκος πάντα κόπον,
πόνον καὶ ἀνθρωπίνης καρδίας. Φίλτρων ἐκαρτέρεις ὀδύνας φιλο-
στοργίας σπαραγμούς, συγγενείας πόθον, οἰκειῶν παροινίας, ἀσκή-
σεως ἀγῶνας, σκληραγωγίας βασάνους. Ξένος ἔξῃς ἐν τῇ πατρίδι,
ἄγνωστος ἐν τοῖς οἰκείοις, ἀσώματος ἐν σαρκί· Ἐν πίστει μέγας, ἐν
ταπεινώσει θαυμαστός, ἐν πειρασμοῖς ἀκράδαντος, ἐν πᾶσιν ἄθλοις
νικηφόρος. Ἄγιε Ἀλέξιε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν ἅγιον Ἀλέξιον τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ

Ψαλλόμενος ὑπὲρ νοσούντων καὶ παντοίως θλιβομένων.

(Ποίημα Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ Λακεδαιμονίου)

Ἦχος Δ', Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς.

Οἱ ἐπιρθείαις τῶν δεινῶν χειμαζόμενοι, καὶ συνοχῇ τῶν παθημά-
των θλιβόμενοι, νῦν προσδραμόντες Ἄγιε τῇ κάρᾳ τῇ σῇ κρά-
ζομεν Ἀλέξιε, σὲ θερμῶς δυσωποῦντες· Λύτρωσαι τοὺς δούλους
σου, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, ὡς χάριν ταύτην ἔχων ἐκ Θεοῦ,
ἴσθαι πάθη, καὶ σῶζειν τοὺς κάμνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε.

Εἴτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

«Ἐν σοί, Θεοῦ ἄνθρωπε εὐεκτεῖν ἔχω».

Ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Επαγωγὴ τῶν συμφορῶν Ἀλέξιε, καὶ τρικυμῖαι παθῶν, ἐξ ἁμαρ-
τιῶν μου πάντοθεν συνέσχον με, καὶ μαστιγοῦσιν Ἄγιε, πι-
κρῶς ὀδυνῶμαι, καὶ κινδυνεύω πρὸς θάνατον· σῶσόν με λιταῖς
ταῖς σαῖς, δέομαι.

Νενοσηκυίας ἐξ ἀτόπων πράξεων τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ὀδυ-
νηρὰ πάθη τὸ δύστηνον σῶμά μου παντοίως βασανίζουσι καὶ
στενάζω καὶ κρᾶζω· Χριστοῦ θεράπων Ἀλέξιε, σπεῦσον ἀπολλύ-
μενον σῶσόν με.

Σὲ ἀκεσώδυνον πηγὴν ἰάσεων ἀναδειχθέντα λαμπρῶς, ὡς τοῦ
Θεοῦ δούλον, Ἄγιε Ἀλέξιε καθικετεύω, ἴασαι τὴν ψυχῆς καὶ
σαρκὸς μου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς μώλωπας, ὅπως σὲ γε-
ραίῳ σωζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ομολογοῦντες εὐσεβῶς μητέρα σε τοῦ εἰληφότος ἐκ σοῦ ὑπερ-
φρῶς σάρκα, καὶ ἀνάρχως λάμπαντος ἐκ τοῦ Πατρὸς, κηρύτ-
τομεν Θεοτόκον σε κόρη, καὶ δυσωποῦμεν, διάσωσον χαλεπῶν
κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὡδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ικετεύων μὴ παύσῃ τὸν ἀγαθὸν Ἄγιε, καὶ γλυκὴν Δεσπότην συγ-
γνώμην δοῦναι πταισμάτων μοι τῶν χαλεπῶν καὶ πολλῶν καὶ

τοῦ νοσοῦντος σαρκίου τὴν ταχεῖαν ἴασιν, ὅπως γεραίρῳ σε.

Θεαρέστως βιώσας, θαυμαστῶς ἰσαγγελον πολιτείαν ἤνυσας, Πάτερ, καὶ μετὰ σώματος, καὶ τὰς ἰάσεις μισθὸν παρὰ Θεοῦ ἐχομίσω τοὺς πιστῶς προσιόντας σώζων Ἀλέξιε.

Εν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημῶν Ὅσιε, σοῦ τὴν πολιτείαν γεραίρῳ καὶ τὰ θαυμάσια, καὶ τῶν πικρῶν ὀδυνῶν ταχύν σε, Πάτερ σωτήρα ἐκ Θεοῦ μοι φαίνῃναι καθικετεύω σε.

Θεοτοκίον.

Οπλλαῖς ἁμαρτίαις καταχρασθεῖς, ἄχραντε, τέτρωμαι ψυχὴν τε καὶ σῶμα, τάλας καὶ βέβλημαι, καθηλωμένος δεινῶς· ἀλλὰ ἢ σὴ προστασία οἰκτιρῶν ἢ ἄβυσσος, σῶσόν με, δέομαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἀλέξιε, σοὺς ἰκέτας ὅτι πάντες πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν ἱαμάτων.

Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε κλπ.

Καὶ μνημονεὺε ὁ ἱερεύς. Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Πρεσβεία θερμὴ.

Τῇ κρήνῃ τῶν σῶν θαυμάτων νῦν, Ἀλέξιε, προστρέχω βοῶν, ὀδύνη συνεχόμενος. Τῆς σαρκὸς τὰ τραύματα καὶ ψυχῆς τὴν πόρῳσιν ἴασε, καὶ τῶν δεινῶν με σῶσον σαῖς λιταῖς τιμῶντα σεπτῶς τὴν θεῖαν κάραν σου.

Ὡδὴ Δ'. Σύ μου ἰσχύς Κύριε.

Υμνοὺς κροτῶ κείμενος, Πάτερ ἐν κλίνῃ μου, τοῖς ἐκ λῶκκον, οἶμοι! καταβαίνουσιν ὁμοιωθεῖς, ὥσπερ ὁ Δαυὶδ ψάλλει, καὶ συγγνώμην αἰτοῦμαι! ὥσπερ ἐξήμαρτον Θεῷ, καὶ θεραπείαν τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς μου, σαῖς πρεσβεαῖς τρισμάκαρ Ἀλέξιε.

Νάμα κρουνῶν, ὡς ἀπὸ κρήνης ἀκήρατον, τῆς σοροῦ σου, Πάτερ μεγαλῶνυμε, θαυματουργέ, βρύων ἀεννάως, φλογώσεις ψυχῆς καὶ σώματος δροσίξει, καὶ πραῖνει, τῶν παθῶν τὰς ὀδύνas θεραπεύων καὶ σώζων τοὺς κάμνοντας.

Ανωθεν σύ, ἄνθρωπος Θεοῦ, Ἀλέξιε, προσεκλήθης, ἀναγορευόμενος θεία φωνὴ νόσων ἰατρός, φερώνυμε Πάτερ, καὶ πρόσφορος ἀλεξίκακος πιστῶν τοῖς καχεκτοῦσιν διὸ παρακαλῶ σε, πυρετοῦ καὶ ριγώσεως ρῦσαί με.

Θλίψεις πολλαί, καὶ πλήρεις πόνων Ἀλέξιε, ὀδυνῶν τε σκῆνος, ὥσπερ κηρόν, τὸ ἐλεινὸν λείψανον ζωῆς μου προσχῦσαι καταβιβρώσκουσιν, εἰς ἄδου κατωτάτου κατασπᾶν ἀπειλοῦσαι. Πρόφθασον ἐκ τούτων καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον

Ρεῦμα φθορᾶς φύσεως βροτῶν ἀνέστεilas Θεοτόκε, Λόγον σωματοῦσας, τὸν ἐκ Πατρὸς, ὥσπερ ἐκ φωτὸς αἴγλη γεννηθέντα

καὶ σώσαντα τὸ ἀνθρώπινον διὸ σὲ ἱκετεύω, χαλεποῦ με κινδύνου καὶ κακώσεως ρῦσαι πρεσβείας σου.

Ὡδὴ Ε' Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ως πηγὴ παραδείσου τῆς Ἐδὲμ ἐκβλύζουσα, πάτερ Ἀλέξιε τῶν πολλῶν θαυμάτων ἢ δοθεῖσα σοι χάρις ἐκκέχνηται, ποτίζουσα καρδίας, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰωμένη τὰς νόσους ἐκάστοτε.

Πᾶσα πείρα γήινης ἰατρείας ἀπρακτος ὅλως ἐξηλέγκται ἐν ἐμοὶ καὶ κεῖμαι φεῦ! τὰ λοίσθια πνέων ὁ δεῖλαιος· ἀλλὰ σοὶ τῷ σωτήρι, ἐκ Θεοῦ διδομένῳ, προσελθὼν ἱκετεύω σωθῆναι με.

Επὶ κλίνης ὀδύνης, καὶ στρωμνῆς κακώσεως κείμενος, κράζω σοι Ἐξελοῦμαι, Πάτερ τῶν παμφάγων ὀδόντων, Ἀλέξιε, τοῦ πικροῦ θανάτου, ὁ παρακείμενος ἀνορθώσας, καὶ παντοίως νοσοῦντας ρυσάμενος.

Ενοικήσας Θεός σοι, πᾶσαν ἰώμενος νόσον, Ἀλέξιε, ὡς εὐρών σε ὄντως ἐνδιαίτημα θεῖον, ἀνέδειξε νόσων ἱατῆρα· ὃν κάμοι τῷ δυστήνῳ ἐξiléωσον, Πάτερ σωθῆναι με.

Θεοτοκίον.

Υμνος ἅπας ἠττάται, Λέσποινα παντάνασσα, μὴ ἐξικνούμενος σοῦ τὰ μεγαλεῖα διηγῆσασθαι τὰ ὑπερένδοξα. Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων γενεαὶ σε καὶ τάξεις, εἰς αἰῶνας ἀεὶ μακαρίζουσι.

Ὡδὴ ΣΤ' Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ετάκησαν ὡς κηρὸς τὰ μέλη μου, καὶ ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἐμαράνθη πᾶσα σάρξ, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ ᾄδῃ προσήγγισεν, Ἀλέξιε ἀλλ' ἐπιστάς, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου με λύτρωσαι.

Κακώσεων τῶν ἐσμῶν Ἀλέξιε, καὶ πληθὺν τῶν συμφορῶν καὶ βασάνων, ὅσαι δεινῶς τὴν ἀθλίαν ζωὴν μου, καὶ τὴν οἰκτρὰν μου ψυχὴν κατατρύχουσιν, ἐξάλειπον, ἐκδυσσωπῶν τὸν Θεὸν καὶ σωτήρα καὶ πλάστην μου.

Τὰ φάρμακα ἐπ' ἐμοὶ ἀνόνητα ἐξηλέγχθη, καὶ μηδὲν ὠφελοῦντα, καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἢ νόσος προβαίνει διὸ τῇ θεῖᾳ σου σκέπῃ προσέδραμον Ἀλέξιε, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, συμπαθέστατε ρῶσιν παρὰ σέμου μοι.

Επέχε ἐπ' ἐμὲ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν χάριν τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, ὅσα Θεός σε δοξάζων δωρεῖται, τοῖς προσιοῦσι δεικνὺς ἀλεξίκακον Ἀλέξιε, καὶ πονηρᾶς ἐκ στρωμνῆς με κακώσεως ἐγειρον.

Θεοτοκίον.

Ιώμενον τῶν ἀνθρώπων ἅπασαν κεκηκυῖαν παραβάσει τὴν φύσιν, καὶ αἰωνίου θανάτου λυτροῦντα, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

πιστεύομεν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐν σαρκί, Θεοτόκε Παρθένε Παν-
ύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἀλέξιε, σοὺς ἱκέτας, ὅτι πάντες πανευ-
λαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἀφθονον κρήνην τῶν ἱαμάτων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ... Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Τὴν σεπτὴν σου χάραν θησαυρὸν ἀλεξίκακον κεκτημένοι, σὲ πρέ-
σβυν πρὸς Θεὸν προβαλλόμεθα, μὴ παρίδῃς σοὺς ἱκέτας ἄν-
θρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τάχυνον ὡς συμπαθὴς, εἰς τὴν ἀντίληψιν
ἡμῶν τῶν πιστῶς δεομένων σου, πρόφθασον ἐν ἀνάγκαις, καὶ σπεύ-
σον εἰς θεραπείαν, ἐλικάμπτομενος λιταῖς τῶν τιμῶντων σε Ἀλέξιε.

Εἶτα. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εὐαγγέλιον. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς
(ὃ λέγεται καὶ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.)

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. Β΄.

Μή με χειμαζόμενον ἐν ἀπορίαις παντοίαις, καὶ κατατρυχόμενον
ἀλγειαῖς ὀδύναις ψυχῆς καὶ σώματος, σὺ στερήσῃς Ἀγίε,
σὴς ἐπισκέψεως ἀλλ' οἰκτεῖρας με τὸν δέλαιον, δέξαι τὴν δέησιν,
ἣν ἀπὸ καρδίας προσάγω σοι. Θεὸς γάρ σε παράκλησιν καὶ παρη-
μυθίαν πιστοῖς παρέσχεν. Ὅθεν κατωδύνως κραυγάζω σοι θερά-
πων τοῦ Χριστοῦ. Μὴ μὲ παρίδῃς τὸν ἄθλιον, ἀλλὰ σπεύσας ἴασε.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σέ. κλπ.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὡδὴ Ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Νέφος τῶν θλίψεων πυκνὸν μου τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν κατα-
καλύπτει, καὶ πικρῶν ὀδυνῶν ἢ μάστιγι κατακίττει τὸ σῶμά
μου, τὸ δύστηνον. Οἰκτεῖρόν με, ρῦσαι Πάτερ.

Εχων θεόθεν σὺ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων Ἀλέξιε τρισμάκαρ, θερα-
πείας καὶ ἀξίωσον, καὶ ρῦσαι ἀμηχανίας, ἅγιε χαλεπῆς, ἐκ-
δυσωπῶ σε.

Χεῖρά μοι ὄρεξον, ἐν κλίνῃ τῆς κακώσεως οἰκτρῶς κατακειμένῳ
καὶ καλοῦντι τὴν σὴν ἀντίληψιν ὦ Πάτερ ἀντιλαβοῦ μου σῶ-
σόν με, φερωνύμως θεραπεύσας.

Ωξεσαν, οἶμοι τῷ ἄθλιῳ! καὶ ἐσάπησαν σαρκὸς οἱ μώλωπές μου,
καὶ ἐλπίς μου οὐκ ἔστι σωτηρίας. Σὺ με φθορᾶς διάσωσον, ὦ
θεράπων τοῦ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων, Δέσποινά μου, Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτήρα
καὶ Θεόν μου καὶ πλάστην, σαῖς πρεσβείαις αὐτόν μοι ἐξιλεῶ-
σαι, τῷ πολλὰ ἁμαρτηκότῃ.

Ὡδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον.

Ιλεὸς μοι προβλέψας οὐρανόθεν, πιστῶς ἱκετεύω, ὦ ἄνθρωπε Κυ-
ρίου, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια ἰώμενος πάθη μου, πρεσβείαις πρὸς
τὸν Δεσπότην ζωῆς τε καὶ θανάτου.

Οδυνῶμαι δεινῶς, καὶ θεραπείας ἐξ ἀνθρώπων θνητῶν ἀπάσης
ἀποροῦμαι. Σὲ δυσωπῶ. Θεοῦ θεράπων ἅγιε, πρόφθασόν με,
σῶσον, ἐγείρον τῆς κλίνης, καὶ ρῶσίν μοι παράσχου.

Νοσημάτων παντοίων τὸ σῶμά μου κεῖται, Πάτερ μεστόν, παρεῖ-
ταί μοι τὰ μέλη, σάρκας, ὅστ᾽ αὐτὰ, τὰ νεῦρα πόνοι βόσκονται. Ἐ-
λέησον, ὦ πάτερ, σὸν πιστὸν ἱκέτην, καὶ ἴασέ με τάχος.

Θεοτοκίον.

Υπερένδοξε μήτηρ τοῦ Θεοῦ μου, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς καὶ κτίσεως
ἀπάσης ἢ βασιλῆς, ἢ τῶν πιστῶν ἀντίληψις, ὕμνω σε μετ' Ἀγ-
γέλων, δοξάζω μετ' ἀνθρώπων, λατρεύω τὸν Υἱόν σου.

Ὡδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Σωτήρά σε καμνόντων καὶ λυτρωτὴν, ὁ Θεὸς τοῖς πιστοῖς ἐδωρή-
σατο, πάθη ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἀλγῇ παντοδαπά, ἰώμενον
Ἀλέξιε, ἄνθρωπε Κυρίου, διὸ θεομῶς ὦ Πάτερ ἱκετεύω τῆς ψυ-
χῆς τῆς σαρκὸς μου, τὰς βαρείας ὀδύνas θεραπεύσον.

Ιάσεων κρατῆρα ἀνελλιπῇ, τὴν τιμίαν σου χάραν, Ἀλέξιε πᾶσι πι-
στοῖς προϋθῆκεν ἡ χάρις ἢ ζωοποιὸς τοῦ παναγίου Πνεύματος,
πάντας ἰωμένη τοὺς εὐλαβῆς αὐτὴν ἀσπάζομένους καὶ πρέσβυν
πρὸς Θεόν σε προβαλλομένους μετὰ πίστεως.

Οχλούμενος συμπτώμασι συμφορῶν, ὡς τεμένη τῶν θείων χαρί-
των σοι, προσπεφυγώς, δέησιν ἐκ στόματος ρυπαροῦ, ἐξ ὀφθαλ-
μῶν δὲ δάκρυα, καὶ ἀπὸ καρδίας μου στεναγμούς, προσάγων, ἱκε-
τεύω, Ἀλέξιε τρισμάκαρ, μὴ μὲ παρίδῃς ἀπολλύμενον.

Θεοτοκίον.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, εὐλογοῦσιν αἰεὶ. Σὲ δοξά-
ζουσι, Μῆτερ Θεοῦ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων αἱ γενεαί. Σὲ οἱ
πιστοὶ κατέχομεν, ἀγκυρὰ τῆς πίστεως ἀσφαλῆ, Σὲ σκέπη, Σὲ λι-
μένα, Σὲ χάραν καὶ δόξαν, Σαῖς πρεσβείαις σωθῆναιμεν. Δέσποτα

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Πρῶτον τὸ Ἄξιον ἐστίν, εἶτα τὰ τροπάρια.

Τὸν ἐν σωφροσύνῃ διαπρεπῆ, καὶ ἐν ἐγκρατείᾳ, τηλαυγῇ τε καὶ φαεινόν, λάμπαντα φωστῆρα, τὸν ἄνθρωπον Κυρίου, Ἀλέξιον τὸν θεῖον πάντες τιμῶμεν.

Τὸν ἐν ἀσθενείαις θεραπευτὴν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, λυτρωτὴν τε καὶ βοηθόν, παρὰ τοῦ Κυρίου, ἡμῖν ἀναδειχθέντα, Ἀλέξιον τὸν θεῖον ὕμνοις γεραίρομεν.

Δεῦτε οἱ νοσοῦντες, καὶ ἐν δεινοῖς πάθεσι τελοῦντες, ἀπαντλήσωμεν ἐκ πηγῆς, χάρας τῆς τιμίας, πιστοί, τῶν ἱαμάτων, τὰς χάριτας ἀφθόνως, ταύτην γεραίροντες.

Φρίττουσι τὰ πάθη τὰ τῶν βρωτῶν, καὶ δαιμόνων στίφη, δραπετεύοντα ἀφθονον νῦν τῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ σοι δοθέντων χαρισμάτων, Ἀλέξιε τρισμάκαρ, τὴν ἐπισκίασιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοί, τὴν πάντιμον χάραν, Ἀλεξίου πανευλαβῶς, ἣν ἐν τῇ ἀγίᾳ, Πελοποννήσου Λαύρα, Θεὸς ἀπεθυσάυρισε, πιστοῖς ἴαμα.

Αγίε Ἀλέξιε, ἐκτενῶς πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλαβῶς, σὴν τιμώντων χάραν, ὥς ἔχων παρησίαν, σώζειν ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς σοι προστρέχοντας.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων, κλπ.

Τὸ τρισάγιον. Εἶτα τὰ τροπάρια. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαχνίας.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς τιμίας χάρας ψάλλομεν τὸ παρὸν τροπάριον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δέχου τὰς δεήσεις εὐμενῶς τῶν σοι προσφευγόντων ἐν πίστει, καὶ δεομένων θερμῶς, ἅγιε Ἀλέξιε, καὶ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐκπληρώσας, ἀπάλλαξον θλίψεων παντοίων, σώζων τοὺς ἰκέτας σου ταῖς πρὸς Θεόν σου λιταῖς, πόθῳ τὴν ἀγίαν σου χάραν κατασπαζομένους, ἀφθόνως τοῖς πιστοῖς πηγάζουσαν ἰάματα

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εἰς τὴν μετὰ τῆς ἀγίας χάρας Λιτανείαν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν φορεῖαν στησάμενοι, ἀνθεσιν ἐγκωμίων τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ στεφανώσωμεν, Ἀλέξιον τὸν ἀοίδιμον· οὗτος γὰρ τὸν μέγαν λαὸν δράκοντα ἀνδρείοφρόνως κατεπάτησε, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος μεγαλοπρεπῶς ἀνεδήσατο. Διὸ πρὸς αὐτὸν βοῶντες εἰπώμεν. Χαίροις ὁ πύργος τῆς ὑπομονῆς ὁ ἀκλόνητος, καὶ τῆς ἐγκρατείας λαμπτήρ ὁ πολύφωτος· χαίροις τὸ παρθενίας ἐνιρύφημα, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀγλάισμα· χαίροις τὸ τῆς καθαρότητος ἔσπετρον, ἀκοιμήτοις δάκρυσι κατανύξεως λαμπρυνόμενον, τὸ χρύσειον σκεῦος τοῦ θείου φόβου, ἡ ἐνδοξὴ εὐωδία τῶν ἀρετῶν, ἡ τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα, καὶ πρὸς καρτερίαν ἐν πειρασμοῖς ἐνισχύουσα. Χριστῷ τῷ Θεῷ παριστάμενος, αἰτησαι Ἀλέξιε, εἰρήνην δοθῆναι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. Α'.

Δαυτικῶς αἱ τῶν δικαίων χορεῖαι ἐν Κυρίῳ εὐφράνθητε σήμερον, καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἐν αὐτῷ ἐγκauχήσασθε, ὀρῶντες τὸν ὁσίως τὸν βίον διανύσαντα, Ἀλέξιον τὸν τρισόλβιον, ἐκ Θεοῦ δεδοξασμένον, ἐν θαύμασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς αὐτοῦ δόξαν ἀπαντὲς οἱ πιστοὶ τεκμαιρόμεθα. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις τῶν Καλαβρύτων, κατέχουσα τὴν πάντιμον χάραν Ἀλεξίου τοῦ Ὁσίου, θησαυρὸν ἀδαπάνημον. Δι' αὐτῆς γὰρ ποικίλας δυνάμεις θαυμάτων ὁ Θεὸς τοῖς ἐν πίστει προσιοῦσι παρέχει· ὥσιν οἱ νοσοῦντες λαμβάνουσιν, οἱ πεινῶντες πορισμὸν, οἱ γηπῶντες τὴν καρπὸν τὴν συγκομιδὴν, οἱ θαλαττεύοντες ἀσφαλὴ κυβένησιν, καὶ οἱ πολεμοῦμενοι συμμαχίαν εὐρίσκουσιν ἰσχυράν, καὶ οἱ ἐν παντοίαις συμφοραῖς καὶ θλίψεσι τοῦ βίου παρηγοριάν, καὶ οἱ πρὸς ἀπόγνωσιν ὀδοῦμενοι, σωτηρίαν ἐλπίσι κουφίζονται. Ταύτην πίστει καὶ πόθῳ κατασπαζόμενοι βοήσωμεν· Κύριε, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου ἀνθρώπου, τὴν πόλιν σου ταύτην, καὶ τὴν Μονὴν τῶν ἱκετῶν σου ἐν εἰρήνῃ διαφύλαττε τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας ἀνυψῶν, καὶ πᾶσι παρέχων σωτηρίαν ψυχῆς, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εν τῷ σκηνώματι τοῦ Κυρίου σου, καὶ ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ κατεσκήνωσας, Ἀλέξιε παμμακάριστε· ἀμώμως γὰρ ἐν βίῳ περιεπάτησας, καὶ δικαιοσύνην ἐξήσκησας, τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον καθυποτάξας· Διὸ παρρησίαν· πρὸς Θεὸν κεκτημένος, μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη προσβέων, τοῦ οἰκτηρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Δ'.

Οσιε παμμάκαρ Ἀλέξιε, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν οὐρανοῖς ζῇς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν σεαυτὸν ἐσταύρωσας τῷ κόσμῳ· οὐ γὰρ ἔζης σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον ἐν σοὶ Χριστῷ· ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ'.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπὼν, Ἀλέξιε ὅσιε, καὶ τοῦ Σωτήρος τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ὅλον σεαυτὸν τῷ Θεῷ καθιέρωσας· διὸ καὶ μετὰ σαρκὸς ἐν κόσμῳ βιοτεύων, ἔξω σαρκὸς ἐδόκεις καὶ κόσμου πανεύφημε, συντόνῳ καθ' ἑκάστην ἐγκρατεῖα ἐξασκούμενος, καὶ μετὰ ἀγγέλων, τῷ πνεύματι συνῶν καὶ σύνευφραίνόμενος. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἱκέτευε, τοῦ ρυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. Α'.

Οσιε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς βλέφαροις σου νυσταγμόν, ἕως οὗ τὴν ψυχὴν τῆς δουλείας τῶν παθῶν ἡλευθέρωσας, καθυποτάξας τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, καὶ σεαυτὸν ἀνέδειξας τοῦ θείου Πνεύματος καταγωγίον· ἐλθὼν γὰρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μόνῃν παρὰ σοὶ ἐποιήσατο, καὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος δοχείον καθαρὸν ἀπειργάσατο. Καὶ νῦν, Ἀλέξιε παμμάκαρ, παρεστὼς τῷ Κυρίῳ, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Β'.

Βίον ἰσαγγελον ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, καὶ πᾶσαν ἀρετῶν ιδέαν ἐν σεαυτῷ θησαυρίσας ἐκ νεότητος, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ἐνεστήσω γρηγοροῦντα, καὶ ὡς φαίνοντι λύχνῳ τούτῳ χρησάμενος, παννύχους καὶ πανημέρους εὐχαῖς καὶ στάσεσιν ἀνενδότοις, τὰ τῶν θηρευόντων θήρατρα συνέτριψας, καὶ τὰς πολυπλόκους ἐνέδρας αὐτῶν ἐξηφάνησας, Ἀλέξιε μακάριε, καὶ λαμπρῶς ἠρίστευσας, τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον. Διὸ Χριστὸς σε ἐδόξασεν, ἄνθρωπον Θεοῦ ἀναγορεύσας σε, καὶ τὴν ἱεράν σου κοίμησιν θαῦμα πολ-

λοῖς ἐμεγάλυνε, καὶ σὲ μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων εἰς νυμφῶνα τὸν ἐπουράνιον συνεισήγαγε, τῷ κάλλει τῷ ἀμυγῶν τῆς θείας αὐτοῦ δόξης ἐντροφῶντα εἰς αἰῶνας. Ὅν μὴ παύσῃ δυσωπῶν, ὅπως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσῃ, τὸν τῆς νηστείας δίαυλον ἐν ἀγνοίᾳ διανύσαι, καὶ λαμπρῶς ἐορτάσαι τὴν τριήμερον αὐτοῦ ἐξανάστασιν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, παιδρῶς πανηγυρίζοντες, καὶ χαρμονικῶς ἐν ᾗσμασι κροτοῦντες, ὕμνοις ἱεροῖς ἀνευφημήσωμεν Ἀλέξιον τὸν πανεύφημον· οὕτω λέγοντες· Χαίροις ὁ τῷ Δεσπότη Χριστῷ πειθαρχήσας λέγοντι· «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστί μου ἄξιος,» καὶ τούτου τὴν ἀγάπην τῆς τῶν γονέων προτιμήσας, Χαίροις ὁ δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ θάλαμον καταλιπὼν καὶ τὰ τοῦ βίου τερπνὰ φεῖσκέβαλα διὰ Χριστὸν ἡγησάμενος. Χαίροις ὁ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, καὶ πᾶσαν κακουχίαν καὶ θλίψιν ἐλόμενος, καὶ μέχρι τέλους τῷ καλέϊαντι Χριστῷ γενόμενος ὁπαδός. Χαίροις ὁ ἀγνοία καὶ σωφροσύνη, καὶ πολλῇ ἐγκρατεῖᾳ τοῖς ἀσωμάτοις Ἀγγέλοις ὁφθεὶς ἐφάμιλλος. Χαίροις ὁ πᾶσας ἀρετὰς ὡς μίαν κατορθώσας, καὶ τὸν πάλαι τῆς προμήτορος περυστὴν ἀνδρείως τρεψάμενος. Χαίροις ὁ λαμπρῶς ἐπὶ πάντων οὐραφροῖτῳ φωνῇ ἀνθρωπος Θεοῦ μαρτυρηθεὶς, καὶ ἀκούσας «εὐ δούλε ἀγαθέ,» καὶ εἰς τὴν χαρὰν εἰσελθὼν τοῦ Κυρίου σου. Ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, Ἀλέξιε μακάριε, ἵνα ρυσθῶμεν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν παραστάσεως τύχωμεν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.